

«Xangai és un nucli únic dins d'un país històricament comunista»

D'AQUÀ• I D'ALLÀ. S'ac el Joan Serra i el primer record inesborrable de Xangai Als del 4 de juny de 2012, just arribar a la ciutat, en un pis número 29 del barri de Xujiahui, l'Ignasi i la seva dona Irene em donaven la benvinguda amb una barbacoa a la terrassa de casa seva. L'Ignasi també Als de Manresa, i les casualitats de la vida van fer que ens retrobessim després de gairebé 20 anys.

Durant els primers dies d'aquell calorós i humit juny, no em treia del cap tot el que acabava de deixar a la meua terra de sempre, Manresa. L'enyorament és un sentiment que sempre es porta a dins, però que es fa suportable quan t'adones que no has de fer un esforç per estar bé. A partir d'aquest dia, que arriba quan menys t'ho esperes, comences a gaudir de l'experiència de viure en un país on el més semblant al nostre és que el sol surt per l'est i es pon per l'oest.

Xangai té una atmosfera diferent de la resta de les ciutats de la Xina. Situada en el delta del riu Yangtsé, en la part meridional de la costa xinesa, va créixer en importància al segle XIX com a port d'importació de l'imperi britànic. L'etapa comunista de 1930 a 1990 va portar la ciutat a una època gris, com la resta del país. A partir del 1990, però, es va tornar a desenvolupar, i avui és el principal port de contenidors del món, el centre financer de la Xina i una de les ciutats amb més potencial de negocis dels cinc continents.

Aquesta gran influència internacional ha fet que Xangai sigui avui un nucli únic dins d'un país històricament comunista, però actualment regit per les normes més extremistes del capitalisme, dominat per un únic partit polític, que vetlla perquè la població no es rebel·li ni tingui més influències de l'exterior del que el govern cregui convenient.

Viure en aquesta ciutat és una experiència (única). Tan aviat pots sentir formar part de la seva comunitat, com sentir-te'n exclòs. I és que Xangai es mou a una velocitat molt més elevada que qualsevol de les ciutats occidentals de referència, i això significa que per a un manresà que no està acostumat a la gran ciutat, el xoc inicial sigui dur. Un dels fets que més sorprèn és que no hi ha cap hora del dia que puguis alliberar-te dels sorolls de les obres o dels clàxons dels cotxes. El cos s'hi acostuma, i fins i tot ho troba a faltar quan tornes a Manresa i tot et sembla que es mogui a càmera lenta, i que hagin abaixat el volum dels sorolls? És sorprenent com, amb el pas del temps, un es pot adaptar a una rutina totalment diferent de la que ha viscut tota la vida.

De tota manera, per viure a Xangai és indispensable tenir un projecte laboral que ompli perquè, en cas contrari, es pot fer molt difícil passar els dies, les setmanes, els mesos? La família, la parella, els amics, Catalunya... queden molt lluny, i tot i que les noves tecnologies ens apropen; coses tan simples com veure la llum del sol gairebé cada dia, fer un cafè amb llet amb el diari, pujar el Collbaix amb el meu germà, la tendresa de la meua neboda, el dinar dels diumenges amb els pares, l'escalfor de la meua parella Ester? es troben a faltar moltíssim.

Però el creixement personal i professional que hauré tingut en els darrers tres anys m'acompanyaran sempre. Quan t'allunyes de la zona de confort és quan sents que estàs viu. I això és el més gratificant de l'experiència més important de la meua vida?

Joan Serra i Montserrat és CFO de la multinacional catalana d'automoció Ficosa a Xangai (Xina)

